

КОСАЧЪ

Знойна пладня, потъ се лѣй,
слънцето въ небето грѣй,
праща сякашъ не лжчи,
а обилно отъ високо
хвърля огнени стрели
и забива ги жестоко
въ почернѣлитѣ гърди.

Сърпъ захвърля ядовито
за отмора и сърдито
къмъ простора пакъ поглежда,
до вършитба днитѣ брой
и съсъ пламенна надежда,
самъ всрѣдъ пламенния зной,
остъръ сърпъ завий селяка,
въ сладостни мечти люлѣнь.
Ново бждаще той чака,
чака новъ и свѣтъль день.

Н. Вапцаровъ
Варна